

Sygn. akt II Ka 887/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2020r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sądowy Paulina Jarczak

przy udziale prokuratora Rafała Guza

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2020 r.

sprawy **P. W.**

oskarżonego z art. 209 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 29 października 2019 r. sygn. akt II K 357/19

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za II instancję stwierdzając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 887/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 29 października 2019 roku w sprawie o sygn. akt II K 357/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść wyroku, poprzez naruszenie art. 4 kpk, 5 § 2 kpk, 7 kpk, polegające na arbitralnej, jednostronnej i zupełnie dowolnej ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, w szczególności wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków oraz zgromadzonych dokumentów, a także nie rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego P. W.;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut okazał się niezasadny.</p> <p>Tytułem wstępu do zasadniczej części niniejszych rozważań nadmienić należy, iż zgodnie z zasadami trafnej reakcji karnej (art. 2 § 1 pkt 1 kpk), prawdy materialnej (art. 2 § 2 kpk), obiektywizmu (art. 4 kpk) i swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk), Sąd meriti zobowiązany był do poddania w</p>		

toku procesu, w tym w szczególności w fazie wyrokowania, szczególowej analizie wszelkich okoliczności sprawy istotnych z punktu widzenia prawidłowego rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu, przy czym z taką samą uwagą i według tożsamyh reguł Sąd ten winien rozważyć i ocenić dowody zarówno obciążające jak i odciążające oskarżonego, by następnie - w odniesieniu do powyższych kwestii - zająć kompleksowe, logiczne i wyczerpujące stanowisko w części motywacyjnej wyroku.

W ocenie Instancji Odwoławczej, Sąd Rejonowy w Siedlcach dokonał oceny zebranego w sprawie i w całości ujawnionego materiału dowodowego czyniąc zadość wyżej wskazanym standardom. Stanowisko to potwierdza nie tylko analiza akt niniejszej sprawy, lecz nadto treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, gdzie prawidłowo wskazano, jakie fakty zostały uznane za udowodnione i jakie dowody legły u podstaw do ich przyjęcia oraz jakim dowodom i dlaczego waloru wiarygodności odmówiono. W konsekwencji, ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd meriti, nie budzi zastrzeżeń, albowiem nie wykracza poza ramy swobodnej ich oceny, będąc jednocześnie dokładną, rzetelną oraz nie wykazując błędów logicznych. Wobec powyższego, argumenty sformułowane we wniesionej apelacji stanowiły jedynie subiektywną ocenę materiału dowodowego poczynioną przez skarżącego, która tym samym nie mogła skutecznie podważyć wniosku Sądu pierwszej instancji.

Nawiązując do powołania się przez apelującego na naruszenie

art. 4 kpk wskazać jedynie należy, że zawiera on ogólną normę postępowania nakazującą ferującemu wyrok Sądowi dochować wymogu obiektywizmu i nie może stanowić samodzielnej podstawy zaskarżenia. Dla skutecznego podniesienia zarzutu obrazy art. 4 kpk nie wystarczy zatem ogólne stwierdzenie o nieobiektywizmie Sądu, opierające się wyłącznie na subiektywnym odczuciu strony postępowania karnego, w szczególności wynikającym z odmiennej niż Sąd oceny materiału dowodowego. O braku obiektywizmu Sądu można bowiem mówić wówczas, gdy przez naruszenie określonych norm nakazujących lub zakazujących działa on na niekorzyść określonej strony postępowania lub w sposób wyraźny faworyzuje jedną ze stron.

Ustanowiony natomiast w art. 7 kpk obowiązek dokonania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego dotyczy nie tylko Sądu orzekającego, bowiem także odwołujący, podnoszący ów zarzut, nie może ograniczyć się do prostego zanegowania oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone jedynie dowody korzystne dla oskarżonego. Ta metoda kwestionowania trafności zaskarżonego orzeczenia nie może być uznana za skuteczną. Obowiązkiem skarżącego każdorazowo jest bowiem wykazanie jakich konkretnych uchybień dopuścił się Sąd meriti w kontekście zasad wiedzy, w szczególności logicznego rozumowania oraz

doświadczenia życiowego przy ocenie materiału dowodowego. Uwiarygodnienie zarzutu dowolnej oceny dowodów wymaga zatem wykazania, w oparciu o fakty i ich pogłębioną logiczną analizę, że rzeczywiście Sąd pominął dowody istotne (nie jakiegokolwiek, lecz istotne) dla rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie, że włączył do podstawy ustaleń dowody nieujawnione, że uchybił regułom prawidłowego logicznego rozumowania, że uchybił wskazaniom wiedzy lub życiowego doświadczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 kwietnia 2012 roku w sprawie o sygn. akt II AKa 67/12), a takich naruszeń, na kanwie przedmiotowej sprawy, skarżący skutecznie nie wykazał. Analogicznie również, za oczywiście niewystarczające należy także uznać jedynie przeciwstawienie dowodom, na których oparł się Sąd orzekający występujących w sprawie dowodów przeciwnych, jeśli przy tym nie zostanie kompleksowo wykazane, że to właśnie rzeczzone dowody przeciwne, ocenione w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego winny uzyskać walor wiarygodności, zaś dowody stanowiące podstawę ustaleń Sądu, w świetle tych samych zasad, są tego waloru pozbawione.

Odnosząc te ogólne uwagi do rozważań obrońcy oskarżonego zawartych w uzasadnieniu wywiedzionej apelacji stwierdzić należy, że ten nie wykazał w sposób należyty, by ocena dowodów przeprowadzona została przez Sąd pierwszej instancji w sposób dowolny i niezgodny z wymogami płynącymi z art. 7 kpk. Przywołany zarzut obrazy przepisów postępowania, skarżący oparł przede wszystkim na

twierdzeniu, iż Sąd Rejonowy dokonał błędnej oceny zeznań świadków, dowodów z dokumentów oraz przede wszystkim wyjaśnień oskarżonego, które – w jego ocenie – zasłużyły na obdarzenie wiarą w całości i poczynienie ustaleń faktycznych w oparciu o rzezone źródło dowodowe. W ten sposób jednakże apelujący nie mógł skutecznie podważyć rozumowania Sądu pierwszej instancji. Nie sposób bowiem podzielić intencjonalnych i niepopartych żadnymi obiektywnymi dowodami twierzeń obrony, jakoby wiarygodne były nie zeznania A. K., lecz depozycje oskarżonego, a zatem te źródła dowodowe, które niewątpliwie są bardziej korzystne dla jego klienta - a właśnie do tego wywody zawarte w uzasadnieniu wywiedzonego środka zaskarżenia się sprowadzały.

W tym miejscu należy zauważyć, iż w treści wywiedzonego zarzutu, skarżący zanegował poczynioną przez Sąd Rejonowy ocenę zeznań świadka w osobie A. K., nie wskazując równoległe (ani następnie - w uzasadnieniu wywiedzonego środka odwoławczego) z jakich względów relacja przedstawiona przez przywołanego świadka na wiarę nie zasługuje. Analogicznie, należy odnieść się do jego twierzeń dotyczących rzekomo błędnej przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów z dokumentów zgromadzonych w toku niniejszego postępowania. Autor apelacji nie przedstawił zatem racjonalnych okoliczności, które choćby uprawdopodobniły tezę, że w toku postępowania pierwszoinstancyjnego doszło do sytuacji bezkrytycznego dania wiary czy to dowodom z relacji świadków czy też nieosobowym źródłom dowodowym, czy też bezzasadnego

wyeksponowania jedynie tych dowodów, które potwierdzały zarzuty postawione P. W. w akcie oskarżenia. Wobec powyższego, zaprezentowaną przez apelującego obrońcę ocenę dowodową, odmienną od tej w wydaniu Sąd pierwszej instancji, uznać należy za nic innego, jak tylko jałową, bezowocną polemikę, która nie wykazała rzeczywistego naruszenia przez Sąd Rejonowy dyspozycji normy wynikającej z art. 7 kpk.

Analizując tę materię należy nie tracić nadto z pola widzenia faktu, iż oskarżony w procesie karnym nie ma obowiązku dowodzenia swojej niewinności. W ramach przysługującego mu prawa do obrony może on zatem odmówić (bez podania powodów) odpowiedzi na poszczególne pytania oraz odmówić składania wyjaśnień, a fakt skorzystania z tego uprawnienia nie może dla niego powodować żadnych negatywnych następstw. Jeżeli jednak (...) na składanie wyjaśnień (co również jest jego prawem) oskarżony się zdecydował, to wyjaśnienia te podlegają takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód. Uznanie ich niewiarygodności nie oznacza wcale, że na oskarżonego przerzucony został, z naruszeniem art. 74 § 1 kpk, ciężar dowodzenia jego niewinności (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2008 rok w sprawie o sygn. akt III KK 363/07).

W świetle powyższego oczywistym jawi się, że dowód z wyjaśnień oskarżonego winien być poddawany takiej samej ocenie, jak każdy inny zgromadzony w danej sprawie materiał dowodowy. Z tej więc przyczyny wiarygodność złożonych przez oskarżonego wyjaśnień musiała zostać oceniona w

kontekście wszystkich okoliczności, w szczególności zaś pozostałych zgromadzonych w sprawie i uznanych za wiarygodne dowodów. I tak jak zeznania świadków były spójne i konsekwentne, tak wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim przeczył on swojemu sprawstwu, nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie i uznanym za wiarygodny materiale dowodowym.

Na tym etapie rozważań wyraźnie dopowiedzieć należy, iż Sąd Rejonowy odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego w części, w której przeczył on swojemu sprawstwu w zakresie zarzucanego mu czynu. Wszak, z uważnej lektury pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia wynika wprost, iż Sąd pierwszej instancji dał wiarę twierdzeniom P. W., iż ten – w okresie objętym zarzutem – pozostawał w gorszej sytuacji materialnej, co wynikało z faktu, iż cięża jego małżonki była wówczas zagrożona, w związku z czym E. W. nie świadczyła pracy. Sąd Rejonowy nie podważył również wyjaśnień oskarżonego w części, w której relacjonował on, iż z uwagi na opóźnienie w złożeniu wniosków, jego rodzinie zostały wstrzymane świadczenia socjalne. Przywołany powyżej obraz zdarzeń znalazł odzwierciedlenie w zeznaniach świadka w osobie E. W., które – jak wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a wbrew wywodom apelującego – Sąd pierwszej instancji w całości obdarzył walorem wiarygodności. Jednakże, zdaniem Sądu drugiej instancji, słusznie Sąd Rejonowy uznał, iż okoliczności wskazane przez oskarżonego i jego żonę, pozostają bez znaczenia dla ustalenia sprawstwa P. W..

Jak zauważył sam skarżący w uzasadnieniu wywiedzonego środka zaskarżenia, uchylenie się od obowiązku łożenia na utrzymanie osoby uprawnionej do alimentacji zachodzi wtedy, gdy zobowiązany mając obiektywną możliwość wykonania tego obowiązku nie dopełni go ze złej woli. Bacząc na całość powyższych rozważań, w realiach przedmiotowej sprawy nie budzi wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego charakteryzowało się właśnie złą wolą. W czasookresie objętym zarzutem oskarżony osiągał stałe dochody z tytułu zatrudnienia, które pozwalały mu zapłacić zobowiązań alimentacyjnych, chociażby w części, lecz pomimo to nie łożył na utrzymanie dzieci w najmniejszym nawet stopniu. Nie sposób nadto odmówić słuszności tezie zaprezentowanej przez Sąd meriti w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, iż oskarżony nie dołożył należytej staranności, aby uzyskać dochody pozwalające na uregulowanie alimentów, dlatego też okoliczność, iż rodzinie oskarżonego wstrzymano świadczenia socjalne, nie może usprawiedliwiać jego zachowania w oczach Sądu.

Uzupełniająco dodać w tym miejscu należy, że Sąd ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a pominąć inne, jeśli ich treść była rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom. Obowiązkiem Sądu jest wówczas wskazanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 lutego 2012 roku w sprawie o sygn. akt II AKa 35/12). Zdaniem Sądu Okręgowego, z tego obowiązku Sąd Rejonowy wywiązał się w sposób prawidłowy.

Jak wskazano bowiem powyżej, dowód z wyjaśnień oskarżonego, oceniany był w kontekście wszystkich przeprowadzonych w toku postępowania dowodów, w szczególności zaś uznanych za wiarygodne zeznań świadków i dowodów z dokumentów. W tej sytuacji zasadnie Sąd pierwszej instancji odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tej części, w jakiej przeczył on swojemu sprawstwu, a stanowisko swoje w tym zakresie Sąd Rejonowy logicznie uzasadnił.

Zamykając tę problematykę, wyraźnie dopowiedzieć wypada, iż zdaniem Sądu Odwoławczego zarzut naruszenia zasady procesowej z art. 5 § 2 kpk również okazał się niezasadny. Skarżący podniósł w swej apelacji wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych, podczas gdy do oceny, czy nie został naruszony zakaz wynikający z przywołanej normy prawnej, nie są miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane w skardze odwoławczej, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście powziął wątpliwość co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości jej usunięcia rozstrzygnął ją na niekorzyść oskarżonego. Ewentualne zastrzeżenia, co do wiarygodności dowodów można jedynie podnosić w ramach zarzutu opartego o naruszenie przepisu art. 7 kpk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2002 roku w sprawie o sygn. akt V KKN 90/01). Jak już wielokrotnie wskazywano zarówno w opracowaniach doktryny, jak i orzeczeniach Sądu Najwyższego, dyrektywa wyrażona w art. 5 § 2 kpk jest skierowana do Sądu orzekającego w danej sprawie, a

o jej złamaniu można mówić dopiero wówczas, gdy wątpliwości wyrażone przez tenże Sąd nie zostały usunięte i rozstrzygnięto je na niekorzyść oskarżonego, a zatem gdy Sąd orzekający powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i mimo braku możliwości dowodowych prowadzących do ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 grudnia 2016 roku w sprawie o sygn. akt II AKa 258/16) – przez co rozumieć należy, że to Sąd ferujący wyrok ma mieć wątpliwości, które winien rozstrzygnąć zgodnie z dyrektywą art. 5 § 2 kpk, a nie strona postępowania, tak jak w niniejszej sprawie obrońca oskarżonego.

W świetle przeprowadzonych już rozważań na temat poprawnie dokonanej przez Sąd Rejonowy swobodnej oceny dowodów, a więc wobec jednoznaczności prawidłowo ustalonego stanu faktycznego oraz klarowności i rzetelności wyводу Sądu pierwszej instancji w tym względzie, nie mogło być mowy o naruszeniu zasady in dubio pro reo w przedmiotowej sprawie. Sąd Rejonowy nie miał podstaw by uznać, że zachodziła tu wielość równie prawdopodobnych stanów faktycznych, czego konsekwencją byłaby konieczność rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego P. W..

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego P. W. od zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach.		
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec oczywistej bezzasadności zarzutu wywiedzonego przez obrońcę oskarżonego, żaden z wniosków apelacyjnych nie zasługiwał na uwzględnienie.		
Lp.	Zarzut	
2.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mający a treść wyroku, polegający na przyjęciu przez Sąd pierwszej instancji, iż oskarżony P. W. uchylał się od obowiązku alimentacyjnego łożenia na utrzymanie swoich dzieci J. K. i R. K., podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie powinna prowadzić do wniosku przeciwnego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut okazał się niezasadny. W kontekście powyższych rozważań chybnym okazał się być kolejny zarzut skarżącego, wyrażający się w twierdzeniu, iż Sąd niższej instancji ferując zaskarżony wyrok dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzut ten jest bowiem silnie powiązany z omówionymi powyżej zarzutami natury procesowej, których skuteczność warunkuje prawidłowość dokonywanych następnie przez organ orzekający		

ustaleń faktycznych. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, może okazać się trafny tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać Sądowi orzekającemu w pierwszej instancji uchybienia przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu tak zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Zarzut ten nie może zatem sprowadzać się do samej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się Sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1975 roku w sprawie o sygn. akt II KR 355/74). Krytyka odwoławcza, aby była skuteczna, winna więc wykazać usterki rozumowania zaskarżonego orzeczenia. W sytuacji, w której apelujący takowych uchybień nie wykazuje poprzestając na zaprezentowaniu własnej, odbiegającej o wymogów płynących z treści art. 410 kpk, oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie sposób uznać, że rzeczywiście Sąd pierwszej instancji dopuścił się przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia tego rodzaju uchybienia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27 kwietnia 2006 roku w sprawie o sygn. akt II AKa 80/06).

Na marginesie dodać warto, iż to Sąd meriti dokonuje oceny materiału dowodowego i na podstawie dowodów

<p>uznanych przezeń za wiarygodne odtwarza stan faktyczny. Natomiast rolą Sądu Odwoławczego jest kontrola pierwszoinstancyjnego rozstrzygnięcia pod kątem zgodności ustalonego stanu faktycznego z ujawnionym materiałem dowodowym, a także poprawności dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny ujawnionego materiału dowodowego.</p> <p>Bacząc na treść wywodów zawartych we wcześniejszych fragmentach niniejszego uzasadnienia, stwierdzić zatem winno się, iż zarzut apelującego, jakoby przebieg zdarzeń w niniejszej sprawie był odmienny od tego ustalonego przez Sąd pierwszej instancji w żadnym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy w pełni zaaprobował stanowisko Sądu niższej instancji, iż oskarżony P. W. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu czynu z art. 209 § 1 kk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego P. W. od zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec oczywistej bezzasadności zarzutu wywiedzonego przez obrońcę oskarżonego, żaden z wniosków apelacyjnych nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 29 października 2019 roku w sprawie o sygn. akt II K 357/19.</p>	
<p>Zwiążle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Wobec bezzasadności zarzutów podniesionych przez skarżącego obrońcę, jednocześnie przy braku przesłanek z art. 440 kpk, Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>Zwiążle o powodach zmiany</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Ze względu na sytuację materialną oskarżonego, a przede wszystkim zadeklarowane dochody, Sąd Odwoławczy na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od wydatków za drugą instancję, stwierdzając, że poniesie je Skarb Państwa.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach w sprawie o sygn. akt II K 357/19	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana